

Ante Bervar:

Ali imajo živali pamet

Nekateri ljudje trdijo, da imajo živali pamet, drugi pa pravijo, da je nimajo. Povedati vam hočem nekaj zgodbic iz živalskega življenja, da si sami ustvarite sodbo.

Neki posestnik, ki je bil tudi strasten lovec, je imel krasnega lovskega psa. Pes je bil čistokrvni irski seter. Bil je zvest in dober. Gospodar ga je imel zelo rad. Posestnik je imel tudi prijatelja in tisti prijatelj je imel tudi psa, volč-

jaka. Tudi ta pes je bil dober čuvár in zvesto vdan svojemu gospodarju. Med tem, ko sta bila gospodarja med seboj zelo dobra prijatelja, sta njuna psa sovražila drug drugega, kakor pes in mačka. Kjerkoli sta se srečala, sta se spoprijela in začel se je hud boj, ki je trajal, dokler ju ni ta ali oni izmed gospodarjev s palico razgnal. Oba psa sta pa imela skupnega sovražnika: to je bil velik mesarski pes, ki se je vedno pred mesarjo grel na solncu. Kadar je prišel seter ali pa volčjak mimo mesarije, se je mesarski pes zagnal vanj in ga temeljito obdelal.

Nekoč je šel posestnik s svojim seterjem na izprehod. Ko sta se bližala mesnici, je seter pritekel k svojemu gospodarju in mirno korakal ob njegovi strani. Medtem ga je bil mesarjev pes že opazil. Stekel je k njemu in ga zgrabil za vrat. Seter se je branil z vsemi štirimi, vendar pa je bil mesarski pes

ogla na dvorišče, kjer je stanoval posestnikov prijatelj s svojim volčjakom. Volčjak je ležal na hišnem pragu in leno mežikal v toplo poletno jutro. Ko je zagledal svojega sovražnika, mu je šel renče naproti. Komaj je prišel do njega, ga je začel duhati in mu lizati krvavo rano na vratu. V naslednjem trenutku sta jo oba ubrala v dir, naravnost proti mesnici. Tam sta se zagnala v skupnega sovražnika — mesarskega psa in ga jela neusmiljeno grizti. Zdaj, ko sta bila dva, je moral mesarski pes odnehati in začel je bežati. Seter in volčjak sta stekla za njim in gotovo bi ga bila ubila, da ni prišel seterjev gospodar, ki je naposled ukrotil oba divjaka. Volčjak se je vrnil domov in seter je nadaljeval z gospodarjem svojo pot. Posestnik se je sam pri sebi čudil, da se nista volčjak in seter stepla, kakor po navadi, ampak sta šla složno, na skupnega sovražnika. Mislił je, da bo-

sta odslej prijatelja. Pa se je zmotil. Ko sta se drugi dan psa srečala, se jima je takoj spet naježila dlaka. Složna sta bila le takrat, ko je bilo treba skupnega sovražnika enkrat za vselej ugnati v kozji rog.

Na Dunaju je živel gospod, ki je imel zelo ljubkega jazbečarja. Ime mu je bilo Šnufek. Lepega dne je Šnufek zbolel. Jesti ni hotel ničesar več. Ležal je v svojem kotu in zdaj pa zdaj tiho zaječal. Gospodar ni vedel, kaj naj stori, in je naпослед sklenil dati Šnufka na posebno kliniko v zdravniško oskrbo. Ko so zdravniki pregledali Šnufka, so ugotovili, da je zbolel na vnetju slepiča. Takoj so ga položili na operacijsko mizo in ga omamili, da ni čutil bolečin. Čez pol ure je bila operacija končana in čez teden dni se je Šnufek vrnil h gospodarju in ostal v domači oskrbi. Zdaj je bil spet zdrav in vesel in od hude bolezni mu je ostala na trebuhu le majhna brazgotina, ki jo je bil zapustil operacijski nož.

Minilo je leto dni. Ko se je gospodar nekoč vrnil domov, ni bilo Šnufka nikjer. Klical ga je po vsej hiši in po dvorišču, vendar ni bilo o Šnufku ne duha ne sluha. Ker je imel gospodar svojega jazbečarja zelo rad, je dal v časopise oglas: »Moj Šnufek se je izgubil. Kdor ga najde, naj ga proti visoki nagradi vrne lastniku.« Tako je tudi sporočil policiji in po radiju vsemu svetu.

Toda vse to ni nič pomagalo. Šnufka ni bilo nazaj. Minil je že teden dni, odkar se je bil Šnufek izgubil, in gospodar je izgubil že vsako upanje, da bi ga še kdaj našel. Ko je zvečer žalosten sedel za pisalno mizo, je nekdo pozvonil. Gospodar mu je šel odpirati in ves presenečen zagledal pred se boja starejšega gospoda s Šnufkom na rokah.

»To je vendar moj Šnufek!« je vzkliknil gospodar in Šnufek je začel veselo lajati. »Kje ste ga našli?«

Stari gospod se je hudomušno nasmehnul. »Ali me več ne poznate?«

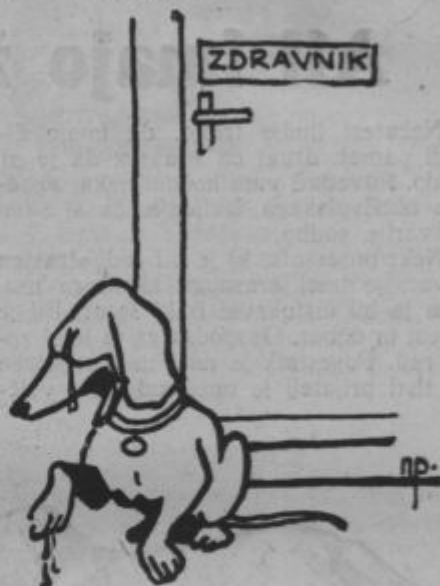
Zdaj si ga je gospodar bolj natančno ogledal. Spoznal je zdravnika s pasje klinike!

»Vi, gospod doktor?« se je začudil. »Prosim, le noter!«

Gospoda sta sedla za mizo in zdaj je gospodar zagledal Šnufkovo šapico, ki je bila vsa povita v belo obvezo. »Kaj pa to?«

Doktor je začel pripovedovati. »Bilo je pred kakim tednom dni. Sedel sem v

svoji ordinacijski sobi in pisal račune. Zdajci pa zaslišim pred svojimi vrati milo cviljenje, in ko se nisem takoj zmenil za to, je prešlo cvilenje v glasno tuljenje. Naposled sem vendar pomislil, da bi utegnili biti ti glasovi v kaki zvezi z menoj. Odprl sem vrata, in glej, na mojem pragu je sedel vaš jazbečar.

Tulil je, da bi se ga bil še kamen usmilil. Takoj sem videl, da mu je leva sprednja tačka ranjena. Držal jo je kvišku, kakor da bi mi jo hotel pokazati, in od nje je kapljala kri. Nesel sem ga v svojo sobo in mu pregledal nogo. Bila je zlomljena in precej zmečkana. Bržkone ga je bil kak motociklist ali avtomobil povozil. Naravnal sem mu nogo in jo trdno obvezal; nato sem ga nesel v bolniško sobo, kjer je ležalo še mnogo drugih četveronožnih bolnikov. Povedati vam moram, da mi je bilo prav čudno pri srcu, ko sem zagledal pred svojim pragom uboega psa, ki je očitno iskal pomoči. Pogledal sem njegovo znamko; ker imam vsak dan toliko posla z bolnimi psi, se nisem mogel domisliti čigav je. Obdržal sem ga v oskrbi, in ko se mu je začela noga celiti, je sedel po cele ure pred vrati in prosil, naj ga spustim domov. Bal sem se, da se ne bi morda izgubil. In tudi noga še ni bila dovolj zdrava; zato sem ga obdržal še nekaj dni. Včeraj pa sem zagledal na njegovem trebuhu majhno brazgotino. Tedaj sem se spomnil, da smo pred letom dni operirali majhnega jazbečarja na vnetju slepiča. Pogledal sem v svoje knjige in številka na znamki se je ujela s številko v knjigi. Zdaj

sem našel vaš naslov in tako sem vam prinesel Šnufka nazaj.»

Vidite otroci, tako se je Šnufek po letu dni spomnil, da mu je bil nekoč zdravnik pomagal; in ko mu je nepridiprav povozil šapico, je šel poln zaupanja k njemu in cvilil in tulil, dokler mu ni pomagal. In zdaj sodite sami: ali imajo živali pamet ali ne.

Maksa Samsa:

Janček

Pred leti smo imeli doma jančka, ki je bil razumen kakor človek. Otroci, ki smo zdaj raztepeni po svetu, smo bili takrat še šolarji, polni veselja in razigranosti. In tisti janček je bil naš verni tovariš.

Čil in nakrmljen je skakal zjutraj okoli nas, ko smo se odpravljali v šolo, z glasnim blejanjem nas je pozdravljalo, ko smo se vračali domov. Naj smo šli kamorkoli, spremljalo nas je povsod: na polje po dotehjo za zajce, v gozd po jagode, v log po vodo — z eno besedo — na vse strani.

Brat Kristijan ga je bil naučil trčanja. Bilo je treba le nekoliko nastaviti roko, pa se je z vso silo zaletel v človeka. Otroke je ponavadi kar prekucnil na tla. Proti večeru smo tékali okrog oreha pred hišo — jagnje za nami — dokler se nismo upekali. Časih se je iznenada ustrašilo sam Bog ve česa in odbežalo v kuhinjo ter se tam zaletelo naravnost pod štedilnik. Pa je spotoma prevrnilo kako vedro vode; ali kak lotec — tega vam nit posebej ne omenjam. Enako ne vseh, že davno pozabljenih, letih in nedolžnih radosti, ki smo jih preživeli v njegovi družbi. Bilo nam je pri srcu kakor kdo izmed najljubših vaških tovarišev. Še danes, otroci — precej let je že minulo — se spominam časih njegovega žalostnega konca.

Bilo je neke mrzle jesenske noči. Psa Balkana smo bili zvečer zaprli v hišo, ker je bil čez dan z očetom na lovu. Zunaj je sijala luna. Pes je vso noč v veži nekaj renčal, pa se nismo zato niti zmenili. Drugega jutra je nesla dekla Pepa prešičem krmo. Nemalo se je začudila, ko je našla jančevo štalico prazno, v njej pa njegovo odrezano glavo, velik kol, a povsod sledovi krvi. Enako je bil krvav ves kokošnjak, v katerem je manjkalo petnajst kokoši.

Šli smo za krvavim sledom, ki je vodil na vrt, takoj za hišo. Tam je bilo raztreseno kokošje perje, čreva obešena po čespoljah; v travi pa jančkova ko-

ža, par buč, zeljnatih glav in koruznih storžev. Sled je držala do vode — nato so stopnje izginile.

Odrasli so bili ogorčeni, mi otroci pa žalostni — prav tako, kakor če bi nam kdo dejal: »Tona Gospičeva — naša vrstnica je umrla«. Zakaj niso tatovi ukradli rajši vseh štirih prašičev — in pustili jančka, ki se ne bo igral z nami nikoli več — nikoli več blejal s tistim svojim plašnim glasom, ki smo ga razumeli le mi otroci...

Zaman so orožniki poizvedovali po storilcih. Šele čez leta je prišlo na dan, da so bili tatovi neki vrbovski fantje, ki so krali iz gole objestnosti.

V tistem hlevčku doma imamo danes drugo jagnje. Pa ni tisti mili janček in tudi nas — po svetu raztepenih — ni več, da bi se z njim igrali...

Indijski velikani v dvoboju

Indija je dežela slonov. Tu živijo največje živali na svetu v velikih čredah. Najrajši bivajo v divjih pragozdih. Udomačeni sloni pomagajo ljudem v mestih pri delu. Potujočim so sloni v veliko korist, ker se izvrstno obnesejo za jahanje. Indijci imajo slona za božanstvo; tisočglavi množici pa je dvoboj med sloni v največje veselje.

Indijec ljubi živalske boje nad vse. Taki boji so že več stoletij v navadi. Ze okoli l. 1500. so indijski slikarji naslikali dvoboj med sloni. Ljudstvo se veseli in vriska, kadar se dva taka velikana zažene drug proti drugemu. Strežaji izpodbujaajo bojevnika z dolgimi palicami in dvoboj se konča, kadar šibkejši omaga in se zgrudi.

Taki dovoboji so izredno zanimivi, vendar pa ne okrutni. Tukaj ne gre na življenje in smrt. Igra je končana, kakor hitro potisne močnejši šibkejšega na tla.

Nič manj od dvobojev med sloni niso v Indiji priljubljeni dvoboji med velblodi. Noben Evropec, ki je bil kdaj priča takega dvoboja, ne bi bil poprej slutil v miroljubnem velblodu toliko poguma in bojevitosti. Velblod, ki je vaju dvoboja, ne zaostaja niti za najbolj nevarnimi zvermi; samo tisočletno življenje v človekovi službi je napravilo iz velbloda miroljubno žival.

Akrobat Boštjanček

Boštjančka našega poznate — odkar je videl akrobate v Ljubljani plesati po vrvi, on bi umetnik rad bil prvi.

Od stebra h stebra za vrstico napel je tanko staro žico, podplate v pesku je nabrusil, in umetnije poizkusil...

Ojoj, že žica se pretrže, Boštjanček se na tla prevrže — Ah, to je preizkušnja grda, kako je naša zemlja trda...

Manica:

Še ena istorija Komajnarjevega dedka

Tega moža že poznate po opisu.

»Aha«, boste rekli, »to je bil pa tisti mož, ki je imel v svoji sobici vse polno ptičev in ki je povedal tako lepo zgodbo o ptiču kosu?«

Da, otroci! Prav tisti je. Pa ne samo o kosu, tudi o drugih ptičih je znal pripovedovati, da je človek še lačni žoldec preslišal. Pa prav zares. Cujte, kaj nam je nekoč povedal o ptiču škorec!

»Škorec se lahko nauči žvižgati, če človek hoče. Poleg tega se škorec tudi navadi, da izgovarja nekatere besede

prav dobro, kakor na primer papiga. Neki gospod je imel škorca naučenega tako, da je vedno, kadar je gospod zaklical: »Škorec, kje si?« ptiček glasno in razločno začivkal: »Tukaj!«

Pa se je primerilo, da se je v gospodovo sobo prislinil neki paglavec, ki ni bil nič prida. Poželjivo je zijal v škorca. Všeč mu je bil pisani pevec.

Kar na mah ga prevzame pregrešna misel in že stegne roko v kletko, zgrabi škorca in ga stisne v žep. Nato urno zapusti sobo.

Zunaj pred hišo mu stopi nasproti gospod in ga vpraša, kaj stika tod okoli.

»Vaše ptiče sem gledal« odgovori malopridni deček.

»No, že dobro«, reče gospod in po stari navadi zakliče:

»Škorec, kje si?«

»Tukaj,« čivkne ubogi škorec.

Deček se tako prestraši, da nehote popusti roko, s katero je tiščal škorca v žepu. Ptiček pa urno porabi to priliko in zleti iz tesnega zapora naravnost na gospodarjevo ramo.

Preden se gospod v silnem začudenju dobro zavé kako in kaj, že zdrvi mali potepuh ves osramočen po bregu navzdol.

»Pa kam je tekel ta malopridnež«, smo hiteli vpraševati dedka vsi vprek.

»Bog ve kam«, je reke dedek.

Ampak stavljal bi, da si odslej ni več upal krasti ptičev.

Mile Klopčič:

Moj oče

Moj oče je rudar; vsak dan hodi
pod zemljo trpet,
vsak dan ga z materjo čakava,
da se povrne.
In kadar z neba se na zemljo
prvi somrak razgrne,
takrat pripoveduje mi, da je nekje
še vse lepši svet:

»Otrok moj, osem in trideset let
hodim pod zemljo trpet,
osem in trideset let že prenašam
to silno trpljenje.
A ko je tvoj oče bil mlajših let,
je živel na kmetih vse lepše življenje.

Veš, tam so travniki, vmes so stezice,
na desno so polja, na levo gozdovi,
na robu gozdov slonijo vašice,
in z griča zvonijo cerkveni zvonovi.

Vpregel sem v plug dva lisasta vola
in zemljo oral,
v mislih sem sleherni grudo pobral
ter jo poljubil.
Potem smo prosili Boga, da bi nam
toče ne dal,
da bi z nevihto nam vsega trpljenja
nikar ne pogubil.

Prišlo je solnce in se na nas je
razlilo,
mi smo orali, sejali in se znojili.
A ko na večer je solnce za gozdom
vtonilo,
smo s pesmijo trudni v lesene se
bajte vrnili.

A bajta bila je majhna, otrok nas je
bilo devet.
In rekla je mati: »Vseh nas je več
ko dovolj.«
in zahtela: »Koča je majhna, velik
je svet...« —
Žalosten vzel sem slovo od koče
in polj.

Nekoč sem na zemlji zemljo oral,
zdaj pod zemljo z rovnico premog
drobim.

Nekoč solnčni svit je pred mano na
na polje sijal,
zdaj z leščerbo v roki v temino
hitim.

Osem in trideset let že rijem kot
krt pod zemljo:
na desno so rovi, na levo so rovi,
visoko je solnce, visoko nekje je
nebo,
in daleč je vas in daleč pojoči
zvonovi...

Moj oče je rudar; vsak dan hodi
pod zemljo trpet,
vsak dan ga z materjo čakava sama
doma.
Kadar se vrne, me s trdo roko po licu
mehko potrepja
in pripoveduje mi, da je nekje še
vse lepši svet...

Marica Bartolova:

Vesele in žalostne zgodbe naših otrok

5. Polenovka

Poznate jo, kaj ne? Jedli ste jo mo-
rebiti tudi že o postnem času. Love jo
v severnih morjih prav v velikem šte-
vilu. Ker je trda kakor poleno, se ime-
nuje polenovka. Pred uporabo jo je
treba tolči od glave do repa in jo namo-
čiti v vodi.

Med vojno, ko je manjkalo vsega, je
Mirkova mati dobila par polenovk in
jih vesela obesila v shrambo.

Mirka, ki je bil nenavadno suh, se je

* Avtor zgornje pesmice je bil tako
ljubezniv, da nam je dovolil ponatis.
Pesem »Moj oče« je dobila prvo nagra-
do kot najboljša mladinska pesem le-
tošnjega leta. Izšla je v knjigi »Kres-
nice«, v založbi Mladinske Matice.

prijelo ime polenovka. Nič se ne ve, kdo ga je prvi imenoval tako; najbrže starejša sestra ali bratec, ko jima je nagajal.

Mati je bila sicer huda in je vsakokrat posvarila tistega, ki je Mirka zmerjal s polenovko; vendar je včasih še kateriga premagala jeza, da je zavpil na Mirka: »Daj no mir, polenovka!

Nekega poletnega večera je mati spravila vse otroke spat, sama je pašla pred hišo na dvorišče, da se na hladu odpočije od dela in otroškega krika. Nekaj časa je bilo v otročji sobi vse tiho. Naenkrat je zavpil Bran. in klical mamo, na to je prišel jokati Joško in nanosle sta kričali še obe deklici, da jima Mirko ne da miru in da ju straši. Mati se nekaj časa ni oglasila, ko pa le ni nehal jok in krik, se je ujezila in zaklicala jezno gori v odprto očetovo okno:

»Stolci, prosim te, tisto polenovko!«

Takoj nato je bilo že slišati tok-tok po polenovki s sekirnim hrbtiščem.

Glasno se je zasmejala mati na dvorišču, otroci so pa poskakali s postelj in se grohotali. Oče pa je čudno gledal ves nenavaden šum in veselje okrog sebe.

Ko je razumel zmoto, je dejal materi:

»Nisem si mogel misliti, da je tudi tebe premagala jeza tako, da nisi imenovala svojega otroka z njegovim pravim imenom.«

Andrej:

Zakaj so reveži na svetu

Otroci smo poznali starega Kovača, ta pa je poznal davno zgodbo, zakaj so siromašni ljudje na svetu. Prosili smo ga, naj nam jo pove.

»Ko je Bog Oče ustvaril svet, ni imel revščine v mislih«, je začel stari Kovač. »Ustvaril je ljudi in jim privo-

in trpeti, a bi vendar gosposko živeli. Razsipnost pa je povsod grešna, zato tudi Bog Oče ni kanil raztresti kar na slepo dobrot na svet. Vprašal je očeta Adama:

»Koliko otrok imaš?«

»Dva«, je rekel oče Adam in zardel pod gosto brado, zakaj imel ni le dva sina, Kajna in Abelja, ampak nič več in nič manj ko tri sto otrok. Bal se je, da bi ga gospod Bog kregal, zato je le dva priznal, vse druge je zatajil.

»Pa naj bosta samo dva«, je rekel Bog Oče, ošinil Adama s karajočim pogledom in poslal na svet bogastva in dobrot samo za dva Adamova otroka in njune potomce. Vse druge je pustil nepreskrbljene.

Prvi so bogatini, potomci drugih pa smo mi reveži«, je zaključil stari Kovač svojo zgodbo.

Danilo Gorinšek:

Opice čuvarice v parku

(Stara indijska pravljica).

Nekoč, ko je kraljeval Brahmadata*) v Benaresu, so tam napovedali veliko slavnostno veselico. Vsi prebivalci tega mesta so mislili samo na veselico, odkar so bili slišali bobnarja, ki je naznanjal to slavnost.

V kraljevem parku je tedaj živelo mnogo opic. Čuvaj parka si je mislil: V mestu so napovedali slavnost; opice naj zalivajo nasade, potem pa lahko grem na veselico! Stopil je torej do poglavarja opic in mu rekel: »Dragi poglavar, prevelik dobiček imate od kraljevega vrta: cvetje, sadje in sladko listje vam gre v slast. V mestu so na-

*) Tako začno skoro vse stare indijske pravljice.

jih je hotel z vsemi zemeljskimi dobrotami tako, da bi jim ne bilo treba delati ščil, da bi se jim dobro godilo. Obdariti

povedali veselico. Rad bi se nekoliko pozabaval. Ali ne bi zalivale nasadov v tem parku, dokler se ne vrnem?« — Poglavar je odvrnil: »V redu, — zalivale ga bomo!« No, torej glejte, da bo res vse v redu, je dejal čuvaj parka, dal jim brizgalnico in korcev in je odšel.

Opice so zgrabile brizgalnice in korce in so zalivale nasade. Ali njihov poglavar jim je dejal: »Poslušajte me, opice, treba in varčevati z vodo! Kadar zalivate mlada drevesca, jih je treba najprej izrjavati in pogledati morate korenine. Če koreninijo globoko pod zemljo, je treba več vode, če ne pa manj. Morda nam bo še primanjkovalo vode!« Opice so soglašale s poglavarjem in storile so tako.

Videl je modrec, kar so počenjale v kraljevem parku opice in je vprašal: »Cujte, opice, kaj pa rujete mlada drevesca?« Tako nam je nasvetoval naš poglavar, so odvrnile. Čul je modrec te besede in si je mislil: Če hoče bedak koristiti, bo gotovo škodoval. In izpregovoril je naslednjo kričlico:

Kdor le za škodo je ustvarjen,
v korist ni, če želi, nikdar,
razdira le, kdor je udarjen
kot ta premodri poglavar!

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Moje počitnice.

Počitnice sem preživela v prelepi Savinjski dolini. Skoro vsak dan sem se hodila kopat v četrte ure oddaljeno, bistro Savinjo. Savinja je topla in čista; pomagala mi je prenašati hudo vročino. Kadar je voda narasla, sem opazovala splave, ki so drsili po vodi. Večkrat smo hodili tudi na izlete. Bila sem tudi na Dobrovljah. Enkrat pa smo se peljali z avtomobilom v Dobro pri Celju, kjer je znano kopališče in letovišče. Bilo je lepo, le žal mi je, da so počitnice tako hitro minile.

Milojka Virantova, uč. I. r. žen. real. gimn. v Ljubljani.

Naš izlet.

Med počitnicami smo šli enkrat na manjši izlet. Šli smo, moj oče in gospod in gospa Janko. Najprej smo se peljali v Borovnico; z velikim zanimanjem sem si ogledal borovniški viadukt. Borovniški viadukt je štiri nadstropja visok in 500 m dolg. To je največji viadukt v kraljevini Jugoslaviji. V Borovnici smo izstopili in se napotili proti znamenitemu Peklu. Hodili smo tri ure preden smo prišli do prvega slapa. Ob vrvi smo se spenjali na Hudičev zob, kakor imenujejo precej strmo skalo, ki vodi k slapu. Vsi smo se veselili lepega razgleda, ki se nam je nujal vrh gore. Vrnili smo se čez Bičevje v Borovnico. Noge so me strašno bolele in kar srečen sem bil, ko smo prišli na postajo. V vlaku sem skoraj do Ljubljane spal. Komaj sem prišel domov, sem se ves truden zvrnil v posteljo.

Vojko Ozim, uč. IV. razr. na Vrtači v Ljubljani.

Kako in kje sem preživela počitnice?

Letošnje počitnice sem preživela v Ljubljani pri svoji teti. Bila sem zelo zadovolj-

na; dobro se mi je godilo in mnogo dobrega mi je dala teta jesti. Ceprav sem bila včasih malo kregana sem bila vseeno vedno dobre volje. Kopala sem se v Savi in v Ljubljani. Skoro sem pozabila na dom. Tudi drugo leto obiščem — če bom živa in zdrava — teto v Ljubljani.

Anica škrinjar, učenka IV. razreda v Mariboru, Cvetlična ulica 27.

Pozor Jutrovčki!

Prihodnjo nedeljo 20. septembra pričnemo objavljati izvirno slovensko pravljico

„Punčkinе prigode“

izpod peresa mladega književnika Boga Preglja. V tej pravljici boste srečali obutega mucka, obiskali boste hotel »Pri Rdeči kapici«, Jan-kovo in Metkino slaščičarno in čitali boste o veliki hudobiji čarodeja Koščeja, spoznali boste presvetlega carja in gotovo boste posebno veseli dvornega nagajivca Puka. Več vam ne povemo.

Opozorite svoje prijatelje in znance na našo novo pravljico!

ŠALE ZA MALE

Zgodba o Mihcu

Stric Milan razlaga Mihcu zvezdni sistem.

»Glej, Mihec, to je zvezda večernica in tista skupina tamle, se imenuje veliki voz!«

»Koliko konjskih sil ima veliki voz?«

Mihec je povabljen k teti na obed. Na mizi stoji pečenka in rezanci. Mihec je pečenko zelo hitro pojedel, rezanci mu pa nič preveč ne teknejo.

»Kaj ne maraš rezancev?« ga vpraša teta.

»O, da,« odvrne Mihec, »a tisti, ki so taki kakor daljnogledi, so mi ljubši.« — (Misli si je namreč na makarone).

Očka sedi s smotko v roki pred zvočnikom. Zdajci pridirja Mihec k očetu in ves razburjen vzklikne:

»Očka, očka, ugasni smotko, drugače bomo zleteli vsi v zrak!«

»Zakaj pa, Mihec?« vpraša oče.

»Čez dve minuti se začne v radiju prenos iz tovarne za smodnik! Če boš imel gorečo smotko v roki, bo smodnišnica eksplodirala!«

Skrivalnica

»Janko in Metka«

Kje je čarovnica?

Rešitev rebusa

Čuvajmo naše morje!

Rešitev dijamenta

Iep, logar, jegulja, palma, rja.

Križaljka

»Vojvodski prestol«

Pomed besed

Navpično: 1. najznamenitejša, najlepša in največja cerkev na Gosposvet-skem polju, 3. hitra, 4. v morje segajoči del celine, 5. nekdanje rimsko ime za Gosposvetsko polje na katerem stoji

vojvodski prestol, 6. mesto na Koroškem — središče korotanskih Slovencev, 9. pokrajina v Jugoslaviji, 11. dolina v Korotanu pod Karavankami, 12. velelnik glagola »nesti«, 17. osebni zaimek.

Vodoravno: 2. neotesan, 7. mizno pogrinjalo, 8. moško krstno ime, 9. bano-vinski upravnik, 10. čebeli slična žuželka, 11. koža z volno, 13. kratica za »se-verovzhod«, 14. kuhinjska posoda, 15. nikalnica, 16. vas med toplicami Laško in Podčetrtnom, 18. naziv za »oče«, 19. žensko krstno ime.

Rešitev križaljke »Zajec«

Navpično: 1. Zajec, 2. danes, 4. ml, 5. sp. 6. ga.

Vodoravno: 2. Dar, 3. aj, 4. mu, 5. sneg, 7. Peca.

Rešitev uganke

Tudi v sili, v šali se ne laži!

Rešitev zlogovnice

Sarajevo
evangelij
Ptuj
Tomačevo
Etna
Maribor
Beograd
Ema
Rogatec.

Septembér